

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2016 r około godz. 09.00 na drodze krajowej nr (...) obwiniony P. S. jechał samochodem R. (...) nr rej. (...) na odcinku R. N. – P.. P. S. spieszył się . Jechał z prędkością znacznie przekraczającą dopuszczalną prędkość w obszarze niezabudowanym. W tym czasie padał deszcz . Przed pojazdem obwinionego jechały w tym samym kierunku dwa ciągniki siodłowe z naczepami. Obwiniony dostrzegł , że pierwszy z samochodów ciężarowych wykonał manewr skrętu w lewo na teren parkingu leśnego położonego w pobliżu stacji kolejowej w S.. W związku z tym, że z przeciwka nie nadjeżdżał żaden pojazd , obwiniony rozpoczął manewr wyprzedzania jadącego przed nim pojazdu ciężarowego. Był to pojazd marki M. o nr rej. (...) z naczepą K. nr rej. (...) , który kierował M. K. (1). Gdy P. S. zjechał na lewy pas i był w trakcie manewru wyprzedzania , jadący przed nim w odległości około 100 metrów M. K. (1) rozpoczął manewr skrętu w lewo na parking leśny. Choć kierowca ciężarówki zawczasu sygnalizował zamiar skrętu , rozpoczął ten manewr bez należytego upewnienia się czy jest wyprzedzany przez inny pojazd. Jadący lewym pasem obwiniony rozpoczął gwałtowne hamowanie. W związku z tym, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności jadąc z prędkością przekraczającą dopuszczalny limit , nie zdołał zatrzymać swego pojazdu przed skręcającą ciężarówką. W ostatniej chwili skierował swój samochód na prawy pas licząc na to , że zdoła ominąć tył naczepy. Na prawym pasie ruchu pojazd kierowany przez obwinionego uderzył przodem w tylne elementy naczepy. W wyniku zderzenia się pojazdów obwiniony P. S. doznał obrażeń ciała w związku z czym został przewieziony do Szpitala (...) w P.. Przód samochodu R. (...) kierowanego przez P. S. został niemal całkowicie zniszczony. Uszkodzeniu uległy elementy tyłu naczepy samochodu ciężarowego kierowanego przez M. K. (1).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- zeznań M. K. (1) k. 32 oraz na rozprawie
- zeznań M. K. (2) k. 29-29v oraz na rozprawie
- zeznań K. Ś. na rozprawie
- zeznań W. P. na rozprawie
- zeznań A. R. na rozprawie
- wyjaśnień obwinionego k. 13-15
- notatki urzędowej k.1,27,40
- protokołów użycia alkomatu k. 2,3
- protokołu oględzin naczepy K. nr (...) 38EE k.4-5
- protokołu oględzin samochodu R. nr WE 730KU k.6-7
- protokołu oględzin samochodu M. nr (...) k.8-9
- szkicu miejsca kolizji k.10
- protokołu oględzin miejsca wypadku k.11-21
- opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego k. 104-121 oraz na rozprawie

- informacji firmy (...) k.139
- ekspertyzy przybliżonych warunków atmosferycznych k.141-142
- materiału zdjęciowego k.143-144,166-168
- wydruków tachografów k.182-187

Obwiniony P. S. nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Składając wyjaśnienia w trakcie postępowania wyjaśniającego podał, że po tym jak pierwszy z jadących przed nim samochodów ciężarowych ukończył manewr skrętu w lewo, przystąpił do wyprzedzania jadącego przed nim zestawu pojazdów. W odległości około 100-200 metrów kierowca ciężarówki bez uprzedniej sygnalizacji przystąpił do skrętu w lewo. Obwiniony rozpoczął hamowanie. W nieznacznej odległości od poprzedzającego go samochodu ratował się ucieczką w prawo. W trakcie rozprawy sądowej obwiniony zaprzeczył temu, że jechał szybko. Podał, że w chwili gdy M. K. (1) w sposób nagły rozpoczął manewr skrętu w lewo, jechał lewym pasem ruchu z prędkością 90 km/h i znajdował się w odległości około 100 m od poprzedzającego go samochodu ciężarowego (wyjaśnienia obwinionego k. 39 oraz na rozprawie).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd w znacznej mierze dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego P. S.. Obwiniony opisał manewr wyprzedzania, który wykonywał kierując samochodem m-ki R. (...) nr rej. (...). Wyjaśnienia P. S. odnośnie podejmowanych manewrów na drodze nie są sprzeczne z innymi dowodami, którym dano wiarę. W szczególności wypadkowe usytuowanie obu pojazdów na drodze, potwierdza słowa obwinionego o tym, że w obliczu nagłego zagrożenia zdecydował przemieścić się na prawy pas aby ominąć tył naczepy. Jako nieszczerze oceniono depozycje P. S., że na drodze do P. poruszał się z prędkością nie większą od dozwolonej administracyjnie. Wyjaśnieniom obwinionego w tym zakresie przeczą słowa świadków M. K. (1), M. K. (2) oraz K. Ś. Według ich oceny obwiniony poruszał się z nadmierną prędkością. Nadto biegły z zakresu ruchu drogowego J. K. w wydanej przez siebie opinii ustalił, że prędkość samochodu kierowanego przez obwinionego była najprawdopodobniej znacznie większa od dozwolonej administracyjnie. Masywne uszkodzenia przodu pojazdu R. (...) potwierdzają jedynie, że w momencie zderzenia obwiniony rozwijał znaczną prędkość. W ocenie sądu obwiniony będąc świadom tego, że jedną z przyczyn zaistniałej kolizji było kierowanie przez niego pojazdem z nadmierną prędkością, celowo podawał nieprawdę aby wykazać, że osobą wyłącznie winną zderzeniu jest kierowca ciężarówki - M. K. (1). Zauważyć należy, że obwiniony bagatelizował również okoliczność podkreślaną przez świadków, iż w chwili kolizji mocno padał deszcz. Najwyraźniej złe warunki atmosferyczne oraz rozwijana przez P. S. nadmierna prędkość, były powodem tego że nie dostrzegł świateł lewego kierunkowskazu włączonego w samochodzie M. K. (1) bezpośrednio przed wykonywanym przez niego skrętem.

Jako wiarygodne oceniono również zeznanie świadka M. K. (1) (k. 32 oraz na rozprawie). Zeznanie świadka odnośnie podejmowanych manewrów koresponduje w znacznej mierze z wyjaśnieniami obwinionego P. S. oraz innymi dowodami w szczególności protokołami oględzin dokonanych na miejscu zdarzenia. Jako nieszczerze uznano stwierdzenie świadka, że do momentu skrętu obserwował w lusterku sytuację za kierowanym przez siebie zestawem pojazdów. Jak ustalono w czasie gdy M. K. (1) skręcił w lewo, pojazd obwinionego znajdował się na lewym pasie drogi, około 100 metrów za kierowaną przez świadka ciężarówką. Gdyby świadek rzeczywiście bacznie obserwował drogę, zdołałby dostrzec, że jest wyprzedzany przez inny pojazd. Według sądu świadek celowo zeznał w tym zakresie nieszczerze aby odsunąć od siebie współwinę za zaistniałe zdarzenie drogowe.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków M. K. (2) (k. 29-29v oraz na rozprawie), K. Ś. (na rozprawie) oraz W. P. (na rozprawie). W ocenie sądu świadkowie zeznawali odnośnie okoliczności, które dostrzegli i zapamiętali. Sąd dostrzegł, że zeznania świadków korespondują wzajemnie oraz korespondują z innymi wiarygodnymi dowodami. Należy zauważyć, że żadna ze wskazanych osób nie była w stanie dokładnie zaobserwować przebiegu zderzenia się obu pojazdów.

Jako niewiarygodne sąd ocenił zeznanie świadka A. R.. Z miejsca w którym znajdował się świadek nie można było zaobserwować przebiegu kolizji , co wykazał biegły J. K. w swej opinii . Zdaniem sądu świadek będąc dobrym znajomym obwinionego , celowo zeznawał nieprawdźwiwie aby wspomóc go w jego obronie w toczącym się procesie.

Jako fachową i obiektywną uznano opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego J. K. (k. 104-121 oraz na rozprawie). Z uwagi na brak charakterystycznych śladów na jezdni , biegły nie był w stanie określić w sposób dokładny pozycji zderzeniowych pojazdów biorących udział w kolizji. J. K. określił tę pozycję na podstawie dostępnych dowodów w sposób przybliżony. Głównie na podstawie obrazu uszkodzeń obu pojazdów J. K. oszacował prędkość zderzeniową samochodu kierowanego przez P. S. na 80 km/h. Należy zgodzić się z biegłym , który zestawiając tę wartość z wyjaśnieniami P. S. , ocenił , że prędkość samochodu R. bezpośrednio przed kolizją była najprawdopodobniej znacząco większa od dozwolonej administracyjnie. Gdyby P. S. kierował pojazdem z prędkością dozwoloną administracyjnie , zdołałby zatrzymać się przed skręcającym w lewo samochodem ciężarowym kierowanym przez M. K. (1). W czasie gdy M. K. (1) podjął manewr skrętu , obwiniony znajdował się w odległości pozwalającej mu na wybór manewru obronnego. Ponadto duża prędkość w trudnych warunkach pogodowych mogła powodować utrudnioną widoczność kierunkowskazów naczepy kierowanej przez M. K. (1). Zdaniem sądu opinia biegłego w sposób jasny i przekonywający udziela odpowiedzi na zadane pytania.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym podczas rozprawy głównej albowiem nie ujawniły się okoliczności nakazujące wątpić w ich prawdziwość.

W obliczu zebranych dowodów sąd nie miał wątpliwości co do przyczynienia się P. S. do zaistniałej kolizji pojazdów. Zgodnie z treścią art.20 ust.3 pkt 1 d ustawy z dn. 20.06.1997r Prawo o ruchu drogowym (j.t.Dz.U. z 2012 r poz. 1137) prędkość dopuszczalna samochodu osobowego na drogach poza autostradami i drogami ekspresowymi wynosi 90 km/h. Jak ustalono obwiniony w czasie podejmowanego manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego kierowanego przez M. K. (1), poruszał się samochodem R. (...) nr rej. (...) z prędkością znacznie wyższą od dopuszczalnej. Zauważyć należy , że zgodnie z treścią art.24 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym , kierujący pojazdem obowiązany jest przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność. Jadąc z nadmierną prędkością obwiniony do tej reguły się nie zastosował. Gdyby jechał z prędkością dopuszczalną - 90 km/h , zdołałby wyhamować przed skręcającą w lewo naczepą i do kolizji by nie doszło . Droga potrzebna do zatrzymania się wynosiła ok. 85 m (str. 17 opinii biegłego). Jak wyżej zauważono do zderzenia się pojazdów przyczynił się również kierujący zestawem pojazdów M. K. (1). Bezpośrednio przed zmianą kierunku jazdy , wymieniony nie zachował szczególnej ostrożności i nie zaobserwował poruszającego się lewym pasem ruchu pojazdu kierowanego przez obwinionego , który wykonywał manewr wyprzedzania. Gdyby M. K. (1) bezpośrednio przed skrętem spojrzął w lusterko , dostrzegłby zapewne nadjeżdżający samochód obwinionego. W związku z tym zaniechałby manewru skrętu i do kolizji by nie doszło. M. K. (1) postąpił wbrew regułom zawartym w treści art. 22 ustawy. Przedmiotem niniejszego postępowania jest jednak czyn zarzucony wyłącznie obwinionemu. W ocenie sądu między brakiem zachowania przez P. S. szczególnej ostrożności a skutkiem w postaci spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym istnieje związek przyczynowo skutkowy. Czyn obwinionego wyczerpał znamiona wykroczenia opisanego w treści art. 86 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu P. S. karę sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw. Sąd dostrzegł ,że stopień jego winy jest znaczny. Poruszając się drogą krajową nr (...) obwiniony mocno spieszył się i dlatego zlekceważył obowiązujący poza obszarem zabudowanym limit prędkości. Obwiniony bez zachowania szczególnej ostrożności podjął manewr wyprzedzania , który nie bez przyczyny zaliczany jest do manewrów najbardziej niebezpiecznych,. Lekkomysłność P. S. była jednym z powodów zaistniałej kolizji drogowej. Sąd dostrzegł , że nieprawidłowe zachowanie kierowcy M. K. (1) było również przyczyną kolizji. Zauważyć należy ,że obwiniony P. S. był już karany mandatami za przekroczenie prędkości (k. 40). Sąd uznał , że orzeczona kara grzywny w wysokości 300 złotych jest karą adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu oraz do stopnia jego zawinienia. Sąd uznał ,że kara w takim wymiarze zadziała wychowawczo na P. S. i skłoni go do respektowania zasad ruchu drogowego. Orzeczona kara grzywny nie jest wysoka i obwiniony będzie w stanie ją zapłacić mając na względzie jego sytuację majątkową .

Sąd z mocy art. 86 § 3 kw orzekł wobec P. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy. Obwiniony podkreślał, że jest doświadczonym kierowcą i bardzo dużo czasu spędza za kierownicą. W ocenie sądu doświadczony kierowca winien raczej stanowić przykład dla innych, zwłaszcza młodszych użytkowników dróg. Tymczasem obwiniony okazał lekceważący stosunek wobec zasad ruchu drogowego. W następstwie jego zbyt szybkiej jazdy doszło do groźnie wyglądającej kolizji. P. S. może mówić o wyjątkowym szczęściu, że z tak poważnie wyglądającego wypadku uszedł z życiem oraz zdrowiem. Sąd uznał, że czasowe wyeliminowanie obwinionego z grona kierowców będzie miało walor wychowawczy.

Na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy obwinionego od dn.13.07.2016 r do 13.01.2017 r i orzeczony środek karny uznano za wykonany.

O kosztach postępowania sąd orzekł w myśl przepisów powołanych w pkt. IV wyroku i obciążył nimi obwinionego w części. Kierując się zasadą słuszności kosztami opinii biegłego sąd obciążył P. S. w połowie. W pozostałej części z kosztów opinii go zwolnił.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

2017.10.09